

[C. J. F. Sven.]

nytter ikke at sige, at den vil styrke Selvopholdelsesdriften. Jeg tør gaa ud fra, at en Mand, som begaar Svig over for den sociale Forsorg, ikke staar og regner ud, om han, hvis det bliver opdaget, faar sin Valgret og Valgbarhed igen et Aar før eller senere. Jeg forstaar — det har ogsaa været Tanken med den nuværende Formulering af Socialloven —, at man kan sige som saa: selv om du har besveget Kommunekassen og vist dig at være et daarligt Menneske, skal ikke alt Haab lades ude for dig, og derfor indsætter vi et Løfte om, at naar du i en vis Tid har holdt dig fri af Fattigvæsenet, skal du kunne genvinde alle de borgerlige Rettigheder. Men saaledes for det første at indskrænke denne Tid og dernæst at lægge Afgørelsen hen til en Kommunalbestyrelses Forgødtbefindende finder jeg uheldigt. Det er ogsaa uheldigt, fordi man kan se forskelligt paa Spørgsmaalet de forskellige Steder. Jeg har truffet mange i øvrigt udmærket dygtige kommunale Kolleger, der tilhører Socialdemokratiet, som paa disse Punkter var meget haardere, end jeg er, og omvendt kan der inden for vore Rækker findes Folk, der ser særdeles large paa den Slags Ting. Derfor er det af Værdi, at der i selve Loven findes faste og bestemte Grænser. Ved at overlade Skønnet, selv om man sætter et Aar som Minimumstid for Fortabelsens Varighed, til en Kommunalbestyrelse kommer man ud at svømme og er udsat for ganske uensartede Afgørelser, og over for en fad Bemærkning om, at denne Beføjelse for Kommunalbestyrelserne vil styrke Selvopholdelsesdriften hos de Folk, der har snydt og bedraget Kommunen — over for en saadan Argumentation maa man virkelig have Lov til at smile. Der er altsaa, saa vidt jeg kan se, ikke i det andet høje Ting, ikke i Bemærkningerne og overhovedet ingen Steder ført et virkelig sagligt Argument for disse Lempelser i Socialloven. Jeg indrømmer, at der er et politisk Argument, og det er selvfølgelig lige rent ud det, at man helst ser saa mange Vælgere som muligt, ikke mindst af de Folk, som har faaet Socialhjælp paa den ene eller den anden Facon. Er der egentlig noget at stikke under Stolen dér? Jeg synes, at man kunde sige det aabent og ærligt. Men det at camouflere Ændringsforslagene under Henvisning til Styrkelse af Selvopholdelsesdriften forekommer mig at være lidt langt ude.

Med Hensyn til Alimenterne maa jeg for saa vidt give den højtærede Socialminister Ret, naar han i det andet høje Ting sagde, at de Ændringer, der indføres

paa dette Omraade, til en vis Grad indeholder en Skærpelse. Men Spørgsmaalet er rigtigt nok, om det, der foreslaas, i Virkeligheden er tilstrækkeligt over for det meget alvorlige Problem, som hele Alimenter-spørgsmaalet er, thi den nugældende højst mærkværdige Bestemmelse om Alimenterne er formentlig i sin Tid, da Socialloven blev gennemført, sluppet igennem derved, at Partiet Venstre ikke har haft tilstrækkelig vaagen Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt. Den nugældende Bestemmelse gaar jo ud paa, at det Bidrag, der udbetales forskudsvis af det offentlige, overhovedet ikke kan medføre Fattighjælps Virkning, medmindre der er dekretet Afsoning, og det er at gaa en helt forkert Vej, man tager det fra en fuldkommen gal Ende; skulde der være lidt Mening i det, skulde Bestemmelsen være sat op lige omvendt: at Afsoning ikke kunde dekretes, medmindre det var bestemt, at Bidraget skulde have Fattighjælps Virkning. Afsoning er nemlig et langt haardere Middel end Fortabelse af Valgret og Valgbarhed. Hvis man vil stille en Alimenter Valget imellem at miste sin Valgret og blive hensat til Afsoning, er der ikke Spor af Tvivl om, hvad den paagældende vælger, ikke mindst fordi Afsoningsreglerne er uhyre haarde — efter mit Skøn, kan jeg godt sige, alt for haarde. Men netop fordi de er saa haarde, vogter de Myndigheder, der har Ret til at dekretes Afsoning, sig i allerhøjeste Grad for at anvende dette Middel. Jeg beundrer de daværende Forhandlere for det største Regeringsparti og den daværende Socialminister for, at man kunde faa den Bestemmelse igennem, for den er i sin Formulering genial, naar Formaalet er dette saa vidt muligt at undgaa, at Alimenterhjælp faar Fattighjælps Virkning. Det er jo, saaledes som Loven er formuleret, nogenledes umuligt at faa givet Alimenterhjælp den saakaldte Fattighjælps Virkning.

Over for den foreslaede Ændring, som betyder en vis Skærpelse af de hidtil gældende Regler, har man da fra mit Partis Side gjort gældende, at Skærpelsen ikke er tilstrækkelig, idet hele Alimenter-spørgsmaalet er ved at komme til at ride samtlige Kommuner som en Mare; thi naar man paa den ene Side ikke kan faa de Herrer hensat til Afsoning, og man som Følge deraf paa den anden Side heller ikke kan faa givet Hjælpen Fattighjælps Virkning, ja, saa har Alimenterne i Virkeligheden frit Spil og kan lade det offentlige betale Alimenterbidragene, uden at det